

forslag, kommen ind paa et Gebeet, paa hvilket jeg ikke er istand til at følge ham for nærværende Tid. Der blev nemlig Tale om det lutheriske Princip og overhovedet om Grundsætningerne for Kirkens Forhold til Staten og for Kirkens Besiddelser, hvorvidt de kunde siges at tilhøre Kirken eller Staten. Alle disse Gjenstande, troer jeg, ere af den Betydning, at de fordre en selvstændig og gjennemgribende Undersøgelse, og ikke saaledes, ligesom tilfældigvis i Forbigaaende, affærdiges. Derfor da den ærede Deputerede har fremsat det som sit Princip bestemt at ville modsætte sig i enhver Henseende enhver Tanke om, at Kirken som saadan skulde have Besiddelser, finder jeg mig foranlediget til at fremsætte den modsatte Paastand, indtil den Tid kan komme, da dette Spørgsmaal kan blive afgjort paa tilbørlig Viis ved en grundig Undersøgelse.

Tscherning: Det er mig meget kjært at høre, at min ærede Naboe ikke ønsker dette Spørgsmaal bragt til Afgjørelse; thi saa haaber jeg, at han vil understøtte mig i at vi heller ikke begynde paa at afgjøre det, thi det er aabenbart, til Trods for hvad den ærede Minister har sagt, at vi ere i Lav med det. Dersom jeg forstod den ærede Minister rigtig, saa sagde han, at det som vi have gjort, det angaaer ikke Kirkens Gods i det Hele, eller Kirken som Eiendoms-Besidder, men angaaer Kirken, modtagende som Kirke for samtlige Embedsmænd et vist Tilskud aarlig. Det gaaer ikke ud paa at holde enhver enkelt Embedsmand i Kirken skadesløs paa samme Maade som man holder andre Embedsmænd skadesløse; men det gaaer løs paa at holde Embederne til et vist fast Maal, saaledes som man vil have dem under Kirken. Saaledes troer jeg vist hans Ord vare, og saaledes deres Betydning. Det er atfaa ikke de enkelte Embedsmænd i Kirken, som man gaaer løs paa at skaffe en Skades-Erstatning, en Fyldestgjørelse for det Tab, de lide i deres Embedsindtægter, men det er den hele Kirke, Præsteskabet, Kirken i sin Heelhed, som man søger at sikke et vist Antal, paa en bestemt Maade og til et vist Beløb lønne Embeder. Den ærede Minister sagde, at Bauskelligheden var den, at naar man engang kom til at fastsætte Lønnen

for de enkelte Embeder, vilde man være i Forlegenhed. Jeg seer aldeles ikke, hvorledes den Forlegenhed her skulde være større end for ethvert andet Embede. Det er Noget, som vil hælde sig meget, ofte, at en Embedsmand gaaer af, at hans Embeds-Forvaltninger der ved blive af større Omraade, og at man altsaa kommer til at anstille en Undersøgelse, om enkelte Embeder behøve en større Løn eller ikke. Og nu i Aaret 1850 at gjøre en Undersøgelse deraf, som maaskee vil komme til at gjælde om 20 Aar — det vil den ærede Minister ikke opstille som et almindeligt Princip. Men dersom han ikke vil opstille det som almindeligt Princip, saa seer jeg heller ikke, hvorfor vi netop for denne Art Embeder skulde i det Aar 1850 have en saadan særdeles Omsorg. Jeg er meget overbevist om, at Enhver, som vil læse Paragraphen igjennem med Omhyggelighed, vil see, at der i en langt høiere Grad i den end i alle de andre Forslag er draget Omsorg netop for de nærværende Besiddere eller Nydere af Embederne; og det er det Æneste vi skyldes, dersom vi ikke ville gaae ind paa et andet Gebeet, nemlig det kirkelige Gebeet som en Heelhed. Jeg troer ikke, at det vel vil være muligt at finde Noget her, som staaer imellem; enten have vi taget hele den kirkelige Embeds-freds som en Heelhed og søgt at skaffe denne Heelhed, ikke de Enkelte, men denne Heelhed en Erstatning, eller ogsaa maa vi gaae over paa et System som det, der giver de Enkelte Erstatning, og reservere Afgjørelsen til hvad der skal skee med Embederne som en Deel af denne Heelhed engang i Tiden, naar Vacance indtræder. Jeg veed virkelig ikke, at der ligger Noget imellem. Iøvrigt har det været mig kjært at høre den høitærede Minister udtale, at dette Spørgsmaal ikke har det Allermindste at gjøre med Kirken, med den Opfatningsmaade, vi bør have af Kirkens Eiendom, af Kirkens Besiddelse. Denne Udtalelse holder jeg fast ved; hvad der saa bliver antaget, saa veed jeg, at herpaa skal man aldrig kunne beråbe sig; man kan ikke komme til at sige, at vi ved Skattesammendragningen i 1850 have allerede betrygget Kirken som besiddende sit Gods, sine Indtægter i et stort Fællesskab, og ladet falde paa enkelte Personer de Byrder,